

Arrest

nr. 323 496 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 november 2024.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 12 maart 2024 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 283 132 van 13 januari 2023.

In het kader van haar huidig verzoek vermeldt verzoekster dezelfde feiten als bij haar eerste verzoek om internationale bescherming. Zij legt ter staving van haar huidig verzoek volgende documenten neer: een foto van het platgebrande huis van haar ouders en een 'extract from crime diary' van 8 juni 2017.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aan dezelfde feiten uit haar vorig verzoek vasthoudt, met name dat zij door een onbekende groep personen zal worden vervolgd, die op zoek is naar haar ex-partner B., en haar bedreigt opdat zij zou zeggen waar hij is, alsook dat de rest van haar familie niets meer met haar wenst te maken te hebben omwille van deze problemen.

(ii) haar voorgelegde documenten naar aanleiding van haar huidig verzoek, niets aan de eerdere beoordeling wijzigen en op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Zo stelt verzoekster dat het niet volstaat te verwijzen naar de eerdere beslissing genomen in het kader van haar eerste beschermingsverzoek. De Raad wijst er hier vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De beweringen van verzoekster als zou de commissaris-generaal de nieuwe verklaringen en bijgebrachte stukken niet hebben onderzocht, mist voorts elke grondslag gezien uit de bestreden beslissing (zoals samengevat onder punt 4) onmiskenbaar blijkt dat deze verklaringen en documenten wel degelijk in rekening werden genomen en werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoeksters huidige tweede verzoek.

In het kader van haar huidig verzoek heeft verzoekster een foto van het platgebrande huis van haar ouders en een 'extract from crime diary' van 8 juni 2017, voorgelegd.

Wat betreft de foto bemerkt de commissaris-generaal terdege: "U legt een foto neer, waarop een deels geruïneerd huis zichtbaar is (zie groene map). Er kan echter nergens objectief uit deze foto afgeleid worden dat het uw ouderlijk huis is, noch kan er objectief uit worden afgeleid wat de oorzaak van de schade is." Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Door aan te klagen dat het niet volstaat zonder meer te stellen dat de door haar bijgebrachte documenten slechts kopieën zijn, slaagt zij er niet in hier anders over te doen denken.

Evenmin doet zij met deze klacht afbreuk aan het gegeven dat het 'extract from crime diary' van 8 juni 2017 een loutere fotokopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren is en hoe dan ook slechts beperkte bewijswaarde geniet. In tegenstelling tot wat verzoekster op algemene en weinig of niet ernstige wijze lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, wordt er door de commissaris-generaal voorts weldegelijk een inhoudelijk onderzoek gevoerd naar het 'extract from crime diary' en wordt niet louter gesteld dat dit document geen bewijswaarde geniet omdat het een loutere kopie betreft. Zo stelt hij vooreerst: "Het gebrek aan bewijswaarde en geloofwaardigheid wordt verder bestendigd door het gegeven dat het voorgelegde document louter een verklaring bevat die uw zus deed bij de politie, zonder verdere objectieve staving." Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweemde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekster brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeksters zus, dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Verder motiveert de commissaris-generaal terdege: "waar u tijdens uw eerste verzoek vaagweg verklaarde dat u gezocht werd door een onbekende groep en 'dacht' dat het een cultgroepen-probleem was, waarbij u vermeldde dat 'Eye' en 'Aya' de meest populaire, gewelddadige zijn, maar niet specificeerde hoe uw vriend hierbij betrokken was of welke groep u vervolgde (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17/05/2022, hierna NPO, p. 30-32), verklaart u in het kader van uw huidige verzoek enkel dat u niets weet over de groep die u zoekt, noch hun naam. Het ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen dan ook sterk dat uw zus deze informatie wel zou kunnen noemen in haar politieverklaring: zij stelt dat uw ex-partner B. lid zou zijn van cultgroep 'Eiye' en u zou problemen, inclusief het platbranden van uw ouderlijke woning, hebben met de rivaliserende cultgroep 'Aiye.' Verder, u verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw vader aangifte deed na een eerste bedreiging (voor het platgebrande huis) en bij de volgende bedreigingen niet meer is teruggegaan, dat het verspilde tijd was. U maakte nergens melding van het gegeven dat uw zus E. naar de politie zou zijn gegaan (NPO, p. 32-33)." Verzoekster herhaalt dat zij slechts een beperkte kennis heeft over deze groep en stelt dat dit anders ligt voor haar zus E., maar maakt niet duidelijk waarom dit voor haar zus anders is. Deze uitleg kan dan ook geen ander licht werpen op voorgaande overwegingen. Daarbij is het frappant te moeten vaststellen dat verzoekster in het kader van haar huidig beschermingsverzoek nog minder lijkt te weten dan tijdens haar vorig verzoek nu zij heden stelt niets te weten over groep die haar zoekt, zelfs hun naam niet. Dit terwijl zij in het verleden wel de cultgroepen 'Eye' en 'Aya' vermeldde. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoekster heden in het bezit is van de politieverklaring van haar zus waarin zij al deze gegevens vermeldt.

Tot slot bemerkt de commissaris-generaal dat het document reeds dateert van 8 juni 2017 zodat niet kan worden ingezien waarom zij dit niet eerder zou bekomen en voorgelegd hebben. Verzoekster repliceert in haar verzoekschrift dat door zij door het herstelde contact met haar zus E. te weten is gekomen dat zij klacht heeft ingediend en zij via haar het document kon bekomen via whatsapp in februari 2024, maar weet niet te overtuigen. Uit het persoonlijk onderhoud tijdens haar eerste beschermingsverzoek dat op 17 mei 2022 plaatsvond blijkt immers dat zij toen maandelijks contact had met haar ouders in Nigeria en met haar zus E. tot wel drie keer per maand (NPO, p. 14-15, 17-18). Het gegeven dat zij het document van 8 juni 2017 toen niet heeft bijgebracht, minstens er geen melding van heeft gemaakt, is niet ernstig en ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader haar eerste beschermingsverzoek dat geen geloof kon worden gehecht aan haar beweemde problemen, en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de zeer beperkte bewijskracht van de documenten die zij heden voorlegt in het kader van haar tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoeksters ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

6. In zoverre verzoekster tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat er in verzoeksters dossier geen elementen zijn die erop wijzen dat zij dermate vervreemd is van de Nigeriaanse cultuur dat zij zich bij terugkeer niet meer zou kunnen aanpassen aan deze cultuur. De verwijzing naar een "levenswijze (...) die haaks staat op de situatie in Nigeria" is verder niet meer dan een blote bewering. Verzoeksters betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat zij niet overtuigt dat zij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Nigeriaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Nigeria een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoekster toont niet aan dat haar verblijf in Europa en in België van haar dusdanig heeft veranderd dat zij haar leven in Nigeria niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer

zou kunnen aarden. Ook anderszins maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen. Het feit dat zij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het CGVS en de Raad zijn enkel bevoegd haar eventueel risico bij een terugkeer naar haar land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien zij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet zij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

In zoverre wordt aangenomen dat verzoekster geen binding meer heeft met haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat aan deze omstandigheid geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. De loutere bewering geen binding meer te hebben met Nigeria bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. In dit verband herinnert de Raad er overigens nog aan dat geen enkel geloof wordt gehecht aan haar aangevoerde vervolgingsfeiten en derhalve evenmin aan de bewering als zou haar familie niets meer met haar wenst te maken hebben. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat haar familie, minstens haar zus E. waarvan zij stelt het contact te hebben hersteld, verzoekster desgevallend kan bijstaan bij het re-integreren in de Nigeriaanse samenleving.

Verzoekster toont verder niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Nigeria sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster bij terugkeer naar Nigeria door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de beoordeling omtrent de veiligheidssituatie in Nigeria in het arrest nr. 283 132 van 13 januari 2023:

“Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Met het louter verwijzen naar de “actuele gekende situatie” in Nigeria betwist verzoekster deze motivering niet. Zij brengt ook geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.”

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 7 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Engels – Nederlands.

Verzoekster legt een aanvullende nota neer. De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster stelt dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht die het indienen van een tweede beschermingsverzoek rechtvaardigen: met name heeft zij de bedreigingen aannemelijk gemaakt en het bewijs bijgebracht dat haar ouderlijk huis werd platgebrand, alsook een klacht in dit verband. Verder stelt verzoekster, met verwijzing naar p. 9 van haar verzoekschrift, dat zij al sinds 2016 is vertrokken uit Nigeria en dat haar huidige levenswijze in België maakt dat zij totaal is vervreemd geraakt van haar land van herkomst, zoals blijkt uit de aanvullende nota. Dit aspect is onvoldoende onderzocht, zodat onterecht werd besloten dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn. De bijgebrachte documenten werden ten onrechte niet in aanmerking genomen en verweerder heeft zelfs geen moeite gedaan om haar te bevragen over de neergelegde foto's. Tot slot wijst verzoekster er ook op dat haar ex-partner in Nigeria lid is van een gewelddadige sekte.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoekster ter zitting een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij voegt zij een attest van Vrouwencentrum Alma CAW van 31 januari 2025 waarin wordt gemeld dat verzoekster als vrijwilligster in de crèche van Alma werkt.

5. Met voormeld betoog brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 november 2024.

Verzoekster herhaalt de argumenten in haar verzoekschrift waar zij ter terechtzitting stelt dat haar ex-partner lid is van een gewelddadige sekte en zij voorts verwijst naar de door haar bijgebrachte foto van het afgebrand huis van haar ouders en de door haar zus neergelegde klacht in dit verband. In punt 5 van de voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord. Door louter eerder aangehaalde verklaringen te herhalen en te volharden in haar vluchtrelaas, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, met name zoals uiteengezet in punt 5, doet verzoekster thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Voor zover verzoekster aanklaagt dat ze niet is bevestigd over de foto's en dus in wezen het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat zij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom hij voormelde bepaling toepast. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”*. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekster haar nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd er hierbij uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster met haar betoog ter terechtzitting eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

Ter zitting geeft verzoekster nogmaals aan dat zij is vervreemd van de Nigeriaanse cultuur. In voormelde beschikking wordt hierop onder punt 6 reeds uitgebreid ingegaan: *“In zoverre verzoekster tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat er in verzoeksters dossier geen elementen zijn die erop wijzen dat zij dermate vervreemd is van de Nigeriaanse cultuur dat zij zich bij terugkeer niet meer zou kunnen aanpassen aan deze cultuur. De verwijzing naar een “levenswijze (...) die haaks staat op de situatie in Nigeria” is verder niet meer dan een blote bewering. Verzoeksters betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat zij niet overtuigt dat zij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Nigeriaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Nigeria een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoekster toont niet aan dat haar verblijf in Europa en in België van haar dusdanig heeft veranderd dat zij haar leven in Nigeria niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Ook anderszins maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.*

Het feit dat zij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het CGVS en de Raad zijn enkel bevoegd haar eventueel risico bij een terugkeer naar haar land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien zij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet zij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.”

Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België/Europa maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij om deze reden is verwesterd of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Nigeria om die reden zal worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij omwille van haar langdurig verblijf in België in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd.

Het attest gevoegd aan haar aanvullende nota waarin zij wordt geloofd voor haar inzet als vrijwilliger in de crèche van het vrouwen centrum Alma, CAW Antwerpen, doet hier niet anders over denken. Hiermee toont verzoekster niet aan dat haar vrijwilligerswerk in België haar dusdanig heeft veranderd dat zij niet in staat is de heersende regels en normen binnen de Nigeriaanse samenleving op te volgen, zij haar leven in Nigeria niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Een vrees moet geconcretiseerd worden en het louter benadrukken van haar engagement in haar vrijwilligerswerk in België is in dit verband op zich niet voldoende in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij hiermee aan dat zij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Nigeriaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Nigeria een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verder toont verzoekster niet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Nigeria zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden,

minstens laat zij na dit nader toe te lichten. De duur van haar verblijf in België alsook haar activiteiten alhier, zijn niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoekster dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Nigeriaanse normen en waarden.

Verder herneemt de Raad de volgende grond uit de beschikking: *“In zoverre wordt aangenomen dat verzoekster geen binding meer heeft met haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat aan deze omstandigheid geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. De loutere bewering geen binding meer te hebben met Nigeria bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. In dit verband herinnert de Raad er overigens nog aan dat geen enkel geloof wordt gehecht aan haar aangevoerde vervolgingsfeiten en derhalve evenmin aan de bewering als zou haar familie niets meer met haar wenst te maken hebben. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat haar familie, minstens haar zus E. waarvan zij stelt het contact te hebben hersteld, verzoekster desgevallend kan bijstaan bij het re-integreren in de Nigeriaanse samenleving.”*

De Raad besluit dat in het rechtsplegingsdossier heden geen concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat haar verblijf in België haar dusdanig zou hebben vervreemd van de Nigeriaanse cultuur dat zij bij een terugkeer gevaar loopt, of dat zij een dermate grote aanpassing zou moeten doen die redelijkerwijze niet van haar kan worden verwacht, laat staan dat haar fundamentele rechten zouden worden geschonden. Ook anderszins maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden dreigt terecht te komen.

Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO